

Не раз питаю в серця:

Чого ж тужиш, серце моє,
чого ж ти так б'єшся?
Яке тебе давить горе,
що мало не рвешся?

Перестань ти, глупе серце,
з своєю журбою!
Годі мені сльози лити!
Засни в супокою.

Час минулеє забути,
нову жизнь зачати...

А серце відмовляє:

Не так легко втишить,
легше закопати.

Попоплачеш ціле життя,
та й ще мені мало.
Отее тобі, небораче,
щоб на доказ стало,

що все збореш на сім світі,
лиш серцю уляжеш;
всьому можеш розказати, —
серцю не розкажеш.

Перемишль,
жовтень, 1895.

Вперше надруковано в збірці Олександра Козловського «Мирти і кипариси», Львів, 1905.
Текст наводиться за збірником [Олександр Козловський. Поезії](#). — Бібліотека поета.
Радянський письменник. — Київ, 1966